

Karakol Cinayetleri

Bir Metin akır Polisiyesi

Armađan Tunaboylu

BİR

Küresel ısınmaya karşı çıkan cümle dümbüğe ana avrat çakarak eve giderken içimdeki bok bile donmuştu. İstanbul son yüzyılın en soğuk günlerini yaşıyordu; hâliyle bir abazan da kalkıp kerhaneye gelmiyordu. Günlerdir tek müşteri yoktu. Kızların kukuları soğuktan donmasın diye kendini bile ısıtmaktan aciz sobada, yataklarını yakmaya başlamıştık.

İlk olarak Ayça'nın yatağı yanmıştı. Asıl adı Mücella olan Ayça, kırkını en az kırk sene evvel doldurmuş, hayatta görülebilecek en paçoz karıydı. Yatağına aldığı son müşterinin torunları karı düzmeye geliyordu artık.

Yatağını almama uzun uzun itiraz etti. Zırlayıp gözyaşı döktü. Ama sonunda mesajı almıştı. Artık benim evimde işi yoktu. Azat etmiştim onu. Boşuna masraf... Bu gece evine naşlarken soğuktan yollarda zıbarıp gitmezse bir daha buraya gelemeyecekti. Soba kendisi bile farkına varmadan sönerken kızları da evlerine gönderdim. Dükkânı güzelce kilitleyip eve yollandım.

Soğuk yetmezmiş gibi buzlaşmış karlar, rüzgârla yüzümü kırbaçlıyor, donmuş sokaklar yürümemi zorlaştırıyordu. Ev bu kadar yakın olmasa, kendimi ayaza bırakır, donar kalırdım. Yeteri kadar yaşamamış mıydım ki? Biterdi bu adına hayat denen azap.

Neyse ki peçizhane bir sokak daha aşağıdaydı. Bu gece de yaşayacaktım. Son gücümle dayanıp eve daldım. Hane her ne kadar sokaktan daha sıcak değilse de gene de benim evimdi. Sadece ayakkabılarımı çıkarıp iki yorganın altına girecek, donacaksam kendi yatağında donacaktım.

Ev dediğim mezbele iki odadan ibaretti. Kapıdan direk salon dediğim odaya giriyordum, buradan da yatak odasına. Yatak odası benim kerhanenin odalarından bile küçüktü. Bir mutfak bulunmamakla beraber evi yapan geri zekâlı müteahhit Allah'tan helayı unutmamıştı. Ama öldürsen o soğukta kalkıp girmezdim. Salonda neredeyse evi aldığımdan beri duran ve hâlâ kullanmadığım bir çekyat vardı. İçeri girdiğimde Asım Ağbi bu çekyatta oturmuş, beni bekliyordu.

İKİ

Asım Ağbi'ye bir selam sarkıtıp daha yürürken ayakkabılarımı fırlatarak yatağa daldım.

Asım Ağbi bizim mahalledeki karakolun başkomiseridir. Aynı zamanda her şeyidir. Hatta bu dünyada Allah'tan ve peygamberden sonra gelen kişidir. Bizim mahalle var oldu olalı, arada başka herhangi bir yetkili merci, görmemiştir ve de bilmez. Masallardaki devler Asım Ağbi düşünülerek yazılmış olmalı, zira boyu iki metreyi, kilosunu da yüz elli kiloyu bulur. Bu cüsseye rağmen, bir de yaşımı kat buna, son derece hızlı ve atiktir. Ama ben her zaman ondan hızlıyım.

Ateş ve barut nasıl bir araya gelmezse Asım Ağbi ile ben de aynen öyle asla bir araya gelemeyiz. Ya da kafamda rüzgârlar başka yönden eserse tahin ve pekmez gibi asla da ayrılamayız. Benim fikrimce ateş ve barut daha iyi bir örnektir. Asım Ağbi'yle bir araya gelmeyi zaten neredeyse hiç istemem.

Hele Asım Ağbi ayağıma kadar gelip beni evimde ziyaret ederse, işte o zaman sıçtık demektir. Çünkü... Çünküsü mü var? Asım Ağbi mahallede asayişini her zaman beni suçlayarak sağlamıştır. Birileri birini mi öldürdü? Gel Metin karakola. Birileri İstanbul'un bir yerinde katliam mı yaptı? Metin teslim ol. Bunca zaman ekmeğin parasını benim sırtımdan kazanmıştır. Gene ne olmuştu da benim evimde beni bekliyordu?

ÜÇ

Bekliyordu!.. Bekliyordu!.. Bekliyordu!.. Bekliyordu!..

“Bekliyordu!..” kelimesi filmlerdeki gibi boş salonunun duvarlarında yankılandı. Ne! Hay annesini be! Asım Ağbi benim evimde miydi? Hayır, ben kâbus görüyordum. Asım Ağbi benim evimde olamazdı. Olmamalıydı. Başka semtlerde, hatta şehirlerde bile olsak Asım Ağbi’nin benim için sadece tek manası vardı. O da bela...

Gözlerimi yavaşça açtım. Yorganın altından baktım, kâbus gerçekten de hayatıma girmişti. Evet, Asım Ağbi çek-yatta oturmuş, sırtıtarak bana bakmaktaydı. Ulan hay annesini satayım hem de sırtıyor. Mahalleden çıkma orta boy mafya babalarından Muhterem Orhan Bey’in oğlu öldürülmüştü geçenlerde. Muhterem Orhan Bey orta boydu morta boydu ama bizim gözümüzde ilahtı. Aslına bakarsan iki tane kıytırık otoparkı vardı işlettiği. Arada bir koko işine de girerdi. Mahallelinin eroini bırakıp kokoya başlamasının nedeni de Muhterem Orhan Bey’di. Millet eski bir pabuçtan daha işlek olmayan beyinleriyle koko çekerek Muhterem Orhan Bey’e destek olacaklarını sanıyordu. Ne de olsa bizim mahallenin adamıydı, değil mi?

Ahan da işte! Muhterem Orhan Bey’in oğlunun cinayetini bana giydirecekti. Öbür dünyadan cinler, zebaniler hep birden toplaşmışlar, Asım Ağbi’ye, “Hey koca Asım, yeter oturduğun” demişlerdi. “Git şunun katilini bul, Metin’in huzurunu kaçır.” O da saniye sektirmeden hemen benim eve damlamıştı. Sıçacaktım böyle kadere be.

Yattığımdan beri hohlaya hohlaya ısıttığım yataktan çı-

kıp buz gibi nezarethaneye gitmek baya koyacaktı. Asım Ağbi nezarete atmakla yetinmez, soğuk havayla ilgili birkaç işkence yapardı. Sırtıma buz sokuşturmak ya da hortumla ıslatmak gibi. Bunları düşününce omuriliğimden taşaklarıma kadar buz kestim.

Asım Ağbi'nin Macar salamı kalınlığındaki parmağı yerinden kalkıp bana doğru uzandı. Sonra kıvrılıp bükülmeye başladı. Anlaşılan Asım Ağbi beni yanına çağırıyordu. Yarın ne isterse itiraf ederdim. Oğlanı öldürdüğümü de itiraf ederdim, Muhterem Orhan Bey'in cokeyliğini yaptığımı da. Ama şimdi cebelleşecek mecalim hiç yoktu. Bıraksın uyuyayım...

Bıraksın uyuyayım, ondan sonra yorganımı çekip alsın üstümden. Sabaha kadar soğuktan donarak cavlağı çekeyim. Tatlı tatlı bırakayım kendimi kara ölümün kollarına. O da kurtulur, ben de... Toplum da benim gibi hastalıklı bir pislikten kurtulmuş olur.

Yok ya! Boşuna eziyet ediyorum kendime. Macar salamı hâlâ kıvrılıp bükülüyor; sike sike yataktan kalkacağım, Asım Ağbi'nin yanına gideceğim, soğuktan kanser oluncaya kadar çeşitli işkencelerden geçeceğim. Ne olacaksa olsun, bir an evvel bitsin diye fırladım yataktan. Ayakkabılarımı bile giymeden dikildim karşısına.

“Buyur ağbi.”

Ağzımdan buharlar çıkıyordu. Eminim kulaklarımdan da çıkıyordu. Kendime o kadar kızgındım ki... Kızgınlığımın nedeni, bu gece Neşe'ye gitmememdi. Kız defalarca çağırmişti, “O, köpek bağlasan durmayacak buz gibi evde kalma. Donacaksın, sabaha kakırdamış cesedini bulacaklar” demişti. Son zamanlarda aramız biraz nane mollaydı. O yüzden hiç istemeye istemeye gurur yapmış, kızın ağzını burnunu dağıtmıştım. Son olarak da ağzının ortasına en az

on gün düzelmeyecek bir tokat geçirip “Benim kendi evim var” demiştim. Ağzımdan çıkan laflara ben bile hayret etmiştim. Şimdi kaloriferli sıcacık evde Neşe’ye sarılmış osura posura uyumak vardı.

Oysa!.. Oysa şimdi Asım Ağbi gelmiş, benim evimde, benim çekyatımda oturmakta, beni de yanına çağırıyordu. Şu ana kadar kalpten ya da korkudan gitmediysem Asım Ağbi’ye alışık olmamandı. Onunla adına macera dediğim, o kadar çok teşriki mesaimiz olmuştu ki...

Asım Ağbi koca götünü biraz kenara çekip bana yer açtı. Ama dandirikten bir tabure vardı, onu alıp karşısına oturdum. Taburenin dört bacağından biri eksikti, bu yüzden ha bire dingildiyordu. Yüksekliğiye en fazla beş santimdi ki, dışardan bakıldığında dev Asım Ağbi’nin ayaklarına kapanmış gibi görünüyordum. İstese kışını bile yalardım, yeter ki beni yatağıma yollasın.

Çekyata, yanına oturmadığım için gücenmiş gibi hiç suratıma bakmadan konuşmaya başladı.

“Erol öldürüldü.”

Sanki haberim varmış gibi kafamı salladım. Nasılsa cinayeti bana geçirecekti. Muhterem Orhan’ın oğlundan sonra bir de Erol’unki. Okey olur, Erol’u da ben çivilemişim. Sessizce kabullendim.

“Biliyorsun Erol benim nöbetim sırasında öldü.”

Gene kafamı salladım ama bu sefer, sallantıdan birkaç buz kırıldı sanki. Hatta çıkan çıtırtıyı duyduğuma yemin bile ederim. Sanki bir şeyler hatırlamaya başladım. Evet, bir şeyler duymuştum. Erol’u da mahalle karakolundaki tüm polisler gibi tanırdım. Ama Asım Ağbi kadar yakından değil. Etrafta epey bir dedikodu dolaşmıştı. İntihar ettiği söyleniyordu. Hem intihar hem de mekân olarak karakol olunca rahatlamıştım. Asım Ağbi istese de bu işi bana kaskallayamazdı. O yüzden Konya’dan geri dönmüş, Suriye’ye kaçma planlarımı ertelemiştim.

“Biliyor musun, öldüğü gün Erol’la tartışmışım.”

Hayır, bilmiyordum, ayrıca hiç de sikimde değildi.

“Hatta herkesin ortasında seni gebertirim demişim.”

Buraya kadar anormal bir şey yok. Sen koca Asım Efendi, etrafında seninle birlikte dolaşan efsaneleri nasıl yarattığını sanıyorsun? Bir sürü adamı ölümle tehdit edip sonra sözünü yerine getirerek tabiyatıylan.

“Herkes benden şüpheleniyor hâliyle.”

Aha! Şimdi panik gelip göğsüme oturdu işte, Asım Ağbi bakalım lafi nereye getirecek, “Bu cinayeti üstlen, ben sana hapiste bakarım” mı diyecek, yoksa daha gerçekçi olup doğrudan beni cinayete mi suçlayacak?

“Başım oldukça dertte Metin.”

Asım Ağbi gelmiş bana dert yanıyor, hatta başım dertte, diyor. Elimde olmadan sırttım. Sırttığım anda da köpekler gibi pişman oldum ama iş işten geçmişti. Gözlerimi yumup beni, evimin duvarına tablo yapacak tokadı bekledim. Gelmedi. Gelen Asım Ağbi’nin acıklı sesi oldu.

“Merkezden beni soruşturmaya memurlar geliyor.”

Gelmesi gereken tokada o kadar konsantre olmuşum ki, kendimi sıkmaktan taş gibiydim. Şimdi Asım Ağbi’nin sağ elinin tersi o taş heykele çarpacak ve heykel minik kum tanelerine dönüşecekti. Bu yüzden merkezden gelecek memurlar mevzusu güme gitti. Ulan ne oluyordu be? Neden Asım Ağbi benim yaşamama hâlâ izin veriyordu? Sonuç belli işte, zarbik Erol’u öldüren suçlu Metin Çakır. Asım Ağbi tek başına evine gidip yakaladı. Kaçmaya çalışırken de merdivenlerden düştü. O merdivenlerden seksen kere daha düştü de öldü.

İlk tokatta öleyim, çok acı çekmeyeyim diye dua etmeye başlıyorum. Ama uzaklardan bir yerlerden Asım Ağbi’nin sesi gelmeye devam ediyor.

“Bir polisin ölmesi her zaman basının ilgisini çeker. Hele olay karakoldaysa, kan isterler...”

Cevabımı merak etmiş gibi suratıma bakıyor. Ben ise Asım Ağbi’den başka her yere bakıyorum. Çekyatın dibinde duran bir mandal parçası kafamı sağa sola döndürmekten kurtarıyor beni. Nereden gelmiş, merak ediyorum. Yoksa hayatımda hiç mandal satın almış biri değilim. Nerede sattıklarını bile bilmem.

Asım Ağbi konuşmaya devam ediyor, arada bazı sesler kelime olup kulağımdan kafama giriveriyor.

“Bir polisin başka bir polis tarafından öldürülmesi o kadar yankı yapar ki... Anlıyor musun?”

Tabii ki anlamıyorum. Polisler arasındaki husumet benim işime gelir. Bütün polislerin birbirini öldürdüğü bir dünya düşlemeye başlıyorum. Gene sırtıyorum. Gene pişman oluyorum ve gene Asım Ağbi’nin beklenen tokadı suratımda patlamıyor.

“Erol beceriksiz bir polisti, ona verdiğim en basit işleri bile yapamıyordu...”

Erol da kim be? Ha, cızlamı çeken zarbo. Mandal fabrikasında mandal yapan Erol isimli bir işçi düşünmeye çalışıyorum. Olmuyor, mandal fabrikası nasıl bir yerdir onu kurmaya başlıyorum. Hep elinde sinirle iki parça mandala çelik yay takmaya çalışan asabi işçiler dolaşüyor gözümün önünde.

“Beni bilirsin, suça asla tahammül edemem, oysa Erol’un bir türlü yakalayamadığım iş dışı ilişkileri vardı...”

İş dışı ilişkiler... İş dışı ilişkiler... Bir türlü söyleyemiyorum, “şişişi” deyip duruyorum. Çabaladıkça ağzımın suları akıyor. Gülmeye başlıyorum...

Nihayet beklenen şarkı... Asım Ağbi’nin tokadıyla yerdeki tozlu kilimin üzerine daha tozlu ikinci bir kilim oluyorum. Rahatını bozduğum bir karafatma söylene söylene

Asım Ağbi'nin ayaklarının dibine doğru gidiyor, gidiyor ve görüyor ebesininkini. Asım Ağbi ayağa kalkıp farkına varmadan karafatmanın üzerine basıyor. Çıkan çıtırtı midemi bulandırıyor.

Midemi düşünecek zaman değil, Asım Ağbi, hiç zorlanmadan ensemde tutup bir kere daha yere çalıyor. Tokadı yediğim yanağımdan alevler tüm vücuduma girip kavuruyor. Deminden beri soğuktan buz kesmiş vücudum sıra sıra terler döküyor. Beyin bu kadar ısı değişimine ayak uydu ramıyor, hepten paluze kıvamına geçiyor. Asım Ağbi'den enerji üretmeyi planlamaya başlıyor. Mesela sobayı tokatlasa, akşama kadar gürül gürül yanıyormuş gibi ısı verir mi diye düşünüyor. Ya da kalorifer kazanına bir çaksa... Olmaz mı? Bence olur, sikindirik bir kazan mı Asım Ağbi'ye karşı gelecek? O isterse olur. Her şey olur.

Yeniden vincin kancası ensemde kenetleniyor, beni yerden kaldırıp bir yerlere savuruyor.

“Eh! Ne diyorsun bakalım?”

Neye ne diyorum? Yine bir sürü şeyi kaçırdım. Ama bu sefer akıllıyım. Çünkü falçatanın sırtında yürüdüğümü biliyorum. Hakaten ulan, falçatam nerede benim? Elimi belime atıyorum, yok tabii. Yatağa girerken takımları doğramayayım diye çıkarmıştım. Şimdi bir koşu yatağa zıplam... Hemen altındadır... Alıp sallasam Asım Ağbi'ye... Ne olacak ki? En fazla ölürüm... En az da ölürüm... Direktman ölürüm annesini satayım.

“Sana bir şey sordum, ne diyorsun?”

Keşke verecek bir cevabım olsa. Evet de desem, hayır da desem boku yiyeceğim. Ağzımdan ikisine de benzeyen bir kelime çıkıyor. Tamam artık işte. Bitti.

Hayır bitmedi tabii... Gene Asım Ağbi'nin pençesinde havalardayım. Suratı suratıma yaklaşıyor, ağzı kocaman açılıyor, kafamı bir elmayı ısırır gibi ısırıp koparacak.